

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De sanitate restituta omnibus ad Christum accedentibus, qui se
Medicum animarum æquè ac corporum fecit. Frustra multiplicas
medicamina, sanitas non erit tibi: quòd gravius in te est malum, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

illum ignem perpetuum, illud sine fine incendium perfidorum, illam poena recrudescens arumnam, trepidare corde, ne dum presentibus cedat, perpetuis se deat exitiis; perturbari animo, dum futuri iudicii romphaam illam terribilem, quadam conspectus specie contuetur.

Hoc est scilicet remedium inordinati timoris humani, divinum sibi graviolem proponere; Neque id verò tantum, cum de fide agitur, sed in quolibet peccati casu, qui frequentissimus est timenti nimis homines, juxta illud Sapientis; *Qui timet hominem, cito corruet.* Ah quoties sic

Prov. 29.

corruisti? Expende; Sic porro Apostolus se contra munebat: *mibi pro minimo est, ut à vobis judicer, aut ab humano die. sed neque meipsum judico; qui autem judicat me, Dominus est.* Et alibi. *An quare hominibus placere? si adhuc hominibus placerem, Christi servus non essem.* Rursumque idem, *Ita loquimur non quasi hominibus placentes, sed Deo qui probat corda nostra.*

2. Cor. 4.

Gal. 1.

1. Thess. 2.

Omnino vide libri tertii de Imitatione Christi, caput tricesimum sextum. Et frequenter ora cum Davide: *Judica judicium meum; & redime me.*

Ps. 118.

FERIA QUINTA.

DE SANITATE RESTITUTA OMNIBVS AD CHRISTUM ACCEDENTIBVS QUI SE MEDICUM ANIMARUM ÆQUE AC CORPORUM FECIT.

Multos enim sanabat, ita ut irruerent in eum, ut eum tangerent, quotquot habebant plagas. Marci 3.

VERITAS PRACTICA.

Frustra multiplicas medicamina, sanitas non erit tibi; Quod gravius in te est malum, hoc minus vis sanari.

RATIO postrema partis qua sola difficultatem habet, hac est inter alias, quia quod gravius in te malum est, quòdque maxime Medicus tuus Christus sanare vult, est affectio quadam vehementior.

Sed illa, quam minus vis sanari, & in qua curanda magis es resistis.

Ergo & quod gravius in te est malum, hoc minus vis sanari, ac proinde illud Jeremia facile sequitur: frustra multiplicas medicamina; sanitas non erit tibi. Quod certe est expavesendum.

L PUNCTUM.

FREQUENTISSIMA est, & penè quotidiana representatio sanitatis restitutæ à Christo Domino vatis ægris, & malè habentibus quocunque genere morbi: Verùm hic apparent tria, quæ considerationem nostram præcipuè figant & detineant in hac materia. Primum est quod cum Dominus ingres-

sus esset Synagogam die Sabbati, ibique homo esset habens manum aridam, obsecrabant Dominum adversari, si Sabbatis curaret, ut accersarent illum. Tum vero Jesus hominem in medium venire iussit, & ut luculentior esset sanitatis restitutio, coram omnibus eum sanat, docetque omnes, ad eò nihil esse quod arguatur, si sanandis morbis operetur die festo, ut vel maxime tam piùm & religiosum opus tum sit patrandum. Quo sanè dicto & facto si unquam alias, Medicum se pro se ille est, & hanc beneficentiæ suæ exercitationem quanti æstimaret, placè indicavit.

Marci 3.

Luc. 6.

Secundum verò quod advertas, cum nihilominus Pharizæi non desinerent a umurare, infundere, & gravius aliquid meditari contra Dominum Jesum; ne forte propterea retardarentur infirmi ab eo conveniendo, secesserunt inde in commodiorem locum, quò statim omnes malè habentes confluerunt & sanati sunt. Tertium denique, tanta erat sanitatis recipendæ facilitas, ut si vellevit eum tangere, illico corpore curarentur & animo. O potentiam medici! o bonitatem! quid est ego anima mea, cur nondum sanati sumus, qui tam frequenter ad illum ipsum medicum accedimus, & tam multa medicamina sumimus? Audi & contemisce: *Quod gravius in te est malum, hoc minus*

nibus

II. PUNCTUM.

vis vis sanari. Frustra multiplicas medicamina, frustra medicum consulis, quia quem vellet magis sanare morbum, tu contra reniteris, atque in hoc sanando morbo, magis ei resistis.

Quod sanè si verum est, vides quàm sit luctuosum & tremendum: Quam verò id sit verum, aperta est ratio; Quia quod gravius in nobis est malum est affectio quædam vehementior circa quodvis objectum, sive sit complacentiæ, sive displicentiæ, & aversionis, sive in vanitatem alliciat, sive in voluptatem, aut in terrenas commoditates, sive in amicitiam personarum, sive in odium, quæcunque tandem sit illa vehementior animi affectio, tu ipse videris, illa est gravius animi malum, quia magis damnosa est, magis intrinseca est, magis cognita, magis voluntaria, magis occupat animum, magis intellectum obstruit, magis voluntatem acuit ad crebriores & vehementiores actus producendos, magis memoriam replet, & cæteras omnes animi operationes in se transformat. *Transierunt in affectum cordis*: hæc est pravitas cordis, hæc est propria concupiscentia, iuxta quam ambulare dicuntur, qui ambulant in interitum suum; hoc est peccatum ad mortem, de quo sanctus Ioannes, & de quo Ipse Dominus: In peccato vestro moriemini, nisi scilicet opportunum adhibeatis remedium.

Ac propterea facile est cogitare, quàm prima & præcipua hæc sit cura Medici animarum Iesu, circa hoc gravius malum. Sive enim suam gloriam respiciat in curatione animæ, sive ipsius animæ bonum; certè utriusque interest, ut quod est gravius primò curetur. Nam, ut ait Sapiens, *Languor prolixus gravat medicum: Breve languorem præcidit medicus*, id est, peritus in hac arte, in hoc ostendit peritiam suam, si præcidat morbum: præcidit autem, cum ad radicem & gravitatem mali quamptimum se applicat. Unde licet minores quidam morbi augeantur, si tamen curetur gravior, tum curari & sanari infirmus dicitur. Sic planè in morbis animi, sic præciduntur, quando quod est in infimo gravius primò curatur, si que etiam permittuntur minora quædam mala, ut graviora sanentur; Quod exprèsse S. Thomas, post S. Augustinum, refert de peccato immunditiæ ad remedium latentis superbiæ, quæ vix alioquin curetur. Numquid is fortè est gravior morbus tuus? Numquid à superbia vel voluptate, plaga tua damnosior? *Vide vias tuas in conualle; scito quid feceris, cursor levis explicans alas suas.*

SED illa est affectio, illo est morbus, quem minus vis sanari, & in quo curando magis resistis Christo.

Nam illa ipsa ratio seu causa, quæ fit ut affectio illa sit in te vehementior, facit etiam ut in ea curanda magis resistas. Quænam est enim illa causa, nisi natura depravata, seu inclinatio naturalis & temperamentum proprium, quo in illud connaturale objectum magis moveris, quàm in aliud? Atqui illa ipsa est naturalis inclinatio, quæ sese opponit remediis, & quò est naturaliter vehementior, eo vehementius sese opponit. Quod est enim magis naturale & proprium, tam altè infixum est & insitum in ipso animo, ut vix deponi possit; vix suaderetur esse malum, vix advertitur quoties in illud peccetur; vix creditur fieri posse etiam cum gratia, ut inde animus avertatur, adeò placet illud objectum, vel oppositum displicet, ut statim ex proposita specie, affectio moveatur in amorem vel odium, unde cæteræ passionibus excitantur quibus ita implicatur animus, ut vix locus super sit. Gratia & libertati ad recipiendam sanitatem.

Cum sanare vellem Israël, revelata est iniquitas Ephraim, & malitia Samaria, quia operati sunt mendacium, & fur ingressus est spolians, latrunculus foris. Osee. 7.

Tria ista, *Israël, Ephraim & Samaria*, pro eodem à Propheta ponuntur; & sensus est, tunc apparere iniquitatem & malitiam peccatoris, cum sanatur à Deo: quia cum sanare vellet Deus quod in ipso gravius est, in hoc ipso magis ei resistit, quod est propriè & verè esse malum seu iniquum & peccatorem gravissimum. Deinde verò quia peccator petit à Deo sanitatem, & nonnulla etiam sibi facere videtur ad hunc finem, quia tamen non facit quæ vellet Deus, idcirco operatur mendacium, mendax est & simulatus in sua illa præterita voluntate sanitatis. Denique fur est intus, & latrunculus foris, id est naturalis inclinatio, & objectum connaturale, quæ duo simul tam aptè inter se conveniunt, & colligantur, ut expugnent & spolient omnem gratiam, & remedia quævis excludant.

Est certè quid efficacius Superbo, quam humiliatio? quid Inde voto aptius quam Oratio? quid Guloso, quid Avaro quàm temperantia & liberalitas? At propone sua unicuique remedia, nonne tum illi exandescunt, nonne in Medicum effrentur? quia scilicet nihil minus volunt, quàm

quàm quod inclinationi naturali magis repugnat, cum tamen nihil sit aptius ad illam curandam, quàm quod ipsi repugnat. Nonne hinc evidenter patet, illum esse morbum, quem minus sanari volumus, & in quo curando magis Christo resistimus? Numquid te miserum crederes, si te Christus desereret! At tu si Christum curantem deseris, numquid times te deserendū?

III. PUNCTUM.

QUOD gravius igitur in te est malum, & in quo curando maximè Christus elaborat, hoc minus sanari vis. Quia illa tua est affectio naturalis vehementior, cui sanandæ opposita remedia magis conveniunt, & illa sunt quæ minus libenter recipis. *Cælestis medicus, inquit S. Gregorius Papa, singulis quibusque vitiis obviantia adhibet medicamenta. Nam sicut arte medicina calida frigidis, frigida calidis curantur: ita Dominus noster contraria opposuit medicamenta peccatis, ut lubricis continentiam, tenacibus largitatem, iracundiis mansuetudinem, elatis præcipere humilitatem.*

Hom. 32.
in Evāg.

Pateretur quidem lubricus se humiliari, & elatus continentiam fortè non recusaret: sed lubrico persanando necessaria est continentia; & elato humilitas; alioquin neuter sanabitur. Et

quamdiu quisque, quod sibi est necessarium ad sanitatem recusabit, non potest dici velle sanari, quantoque acrius id recusabit, tanto dicitur verius sanari nolle. Quæcunque porro alia sibi conquirat remedia, frustra conquirat, frustra multiplicat; *sanitas non erit ei*, quia non est sanitas nisi per remedia opportuna; cum verò non sint opportuna nisi quæ sunt opposita morbo, frustra conquirat alia.

Hæc dicit Dominus; insanabilis fractura tua, pessima plaga tua, curationum utilitas non est tibi, Jer. 30.

quid clamas super contritione tuâ? *insanabilis est dolor tuus*: Non quidem Deo, si uterere remediis quæ tibi offert, sed tibi est insanabilis, qui hæc fugiendo remedia, putas te posse curari aliis; Itane ageres in ægritudine corporis? Itane tibi corpus, plusquam anima; terra plusquam cælum; & tempus plusquam æternitas?

Hæc revolve attentius: *in tua infirmitate ne despicias teipsum, sed ora Dominum, & ipse curabit te. Averte à delicto, & dirige manus, & ab omni delicto munda cor tuum.* Hæc si dicuntur à Scriptura pro sanitate corporis, quanto magis pro salute animæ? *Si tanta cura agitur, ut aliquando plus vivatur, inquit S. Augustinus, quomodo agendum est, ut semper vivatur?*

Eccles. 3.

Serm. 64.
de verbis
Dom.

Vide in 3. parte, Feria quinta infra hebdomadam nonam.

FERIA SEXTA.

DE PRODUCTO AB EVANGELISTA, PROPHETÆ TESTIMONIO, IN QUO DOMINUS ELECTUS DEI SERVUS DECLARATUR.

*Ecce puer meus quem elegi, dilectus meus in quo benè complacuit anima
meæ. Matth. 12.*

*Ecce servus meus suscipiam eum. electus meus, complacuit sibi in
illo anima mea. II. 42.*

VERITAS PRACTICA.

In parvis, major est servi Dei fidelitas.

RATIO EST. Quia tunc major videtur esse servi fidelitas, quando is constantius, & purius Domini sui rationes respicit, & non suas. Sed in parvis præcipue rebus hæc præstat servus Dei.

Ergo in parvis major est servi Dei fidelitas: qua proinde præstanda est ut debetur.

I. PUNCTUM.

CONSPIRANTIBUS contra Jesum Pharisæis, secessit aliò Dominus, & secuti sunt cum multi, quos omnes curavit, ut supra visum est. His verò enarratis ad-